

v podstatném směru kusou. Bylo proto nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 6806.

O b e c n í d á v k y : Při vyměřování dávky z přepychových bytů nelze čítati místnosti, jichž užívání ze zvláštního titulu právního přísluší osobě, nenáležící k domácnosti vlastníka bytu.

(Nález ze dne 18. října 1927 č. 14.007.)

V ě c : Věra Š. ve V. proti okresní správní komisi ve V. o dávku z přepychových bytů.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y : Platebními výměry z . . . předepsána byla st-lce z jejího bytu o 2 pokojích, kabinetu a kuchyni v jejím domě ve V. za r. 1925 a 1926 dávka z přepychových bytů ze dvou přebytných místností po 500 Kč. Nař. rozhodnutím byl předpis ten potvrzen.

Stížnost uplatňuje, že na užívání dvou pokojů zmíněného bytu mají smluvně zajištěné právo bratři st-lčini Hermenegild, Karel, Josef a Leopold Š., takže uvedené místnosti nemohou býti pokládány za součást bytu st-lčina. — — — —.

Nss o stížnosti uvážil:

St-lka v adm. řízení namítala a prokazovala, že dvě obytné místnosti jejího bytu vyhradili si pro sebe její bratři, když jí postupovali své díly dotyčného domu, za tím účelem, aby měli kde bydleti, když přijedou do V. na návštěvu. Žal. úřad pojal tuto námitku jenom s hlediska § 3 odst. 1 prav., a zamítl ji vzhledem k tomu, že bratry st-lčiny nelze pokládati za osoby, které trvale do svého bytu přijala. Toto stanovisko je ovšem správné, ale nevystihuje vznesené výtky. Pravým obsahem jejím byla námitka, že nelze na vrub držitele bytu počítati obytnou místnost, jejíž používání na základě zvláštního titulu nepřísluší jemu, nýbrž osobě třetí, nenáležící k domácnosti držitele bytu. A takto formulována není námitka ta bez podstaty. Dávka z přepychových bytů je dávkou spotřební, která má stihnouti používání místností přesahujících počtem míru uznanou za normální. Pro otázku, lze-li držitele bytu dávkou postihnouti čili nic, nelze arciť přihlížeti k tomu, zda nadbytečně veliký byt drží ze své vůle či jen donucen okolnostmi, a rozhoduje toliko faktum užívání »přepychového« bytu. Naproti tomu nelze nechat nepovšimnuto, když užívání některých místností takového bytu na základě zvláštního titulu právního přísluší osobě třetí. Pravidla dávková stanoví v § 3 posl. odst., že podnájemníci — pokud nejsou u držitele bytu zcela na stravu — považují se za samostatné přednosty domácnosti. Platí-li však podnájemník takto za samostatného přednostu domácnosti, je tím vysloveno, že místností jím najaté ve smyslu pravidel dávkových dlužno považovati za samostatný objekt dávky, tedy k účelům vyměření dávky za samostatný byt, jehož držitelem je právě onen podnájemník. Z toho plyne pak ovšem důsledek, že místnosti dané do podnájmu nelze ve smyslu dávk. pravidel pokládati za součást bytu pronajímatele a že je nelze k tomuto bytu přičítati. Co platí o právu

podnájemním, musí však vzhledem k povaze a účelu dávky platiti také o jakémkoliv jiném užívacím právu, kteréž třetí osobě, k domácnosti držitele bytu nenáležející, přísluší k některým místnostem bytu. Místnosti bytu, jichž užívání na základě zvláštního titulu právního přísluší osobě třetí, tvoří ve smyslu dávk. pravidel byt samostatný, jehož držitelem jest právě ona osoba třetí, a nelze je tedy přičítati na vrub držiteli ostatního bytového celku.

St-lka prokázala, že právo užívati dvou obytných místností jejího bytu vyhradili si ustanovením tržové smlouvy její bratři. Ve výkazu podaném obecnímu úřadu dodala k tomu, že toto právo omezili později na místnost jednu. Žal. úřad právo toto také uznává. Za tohoto stavu jeví se však vyměření dávky z této jedné místnosti podle toho, co řečeno, nezákonným, a bylo proto nař. rozhodnutí, jež spočívá na mylném právním názoru, podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 6807.

Státní zaměstnanci: K výkladu § 2 zák. č. 74/1919 o přebírání rakouských státních zaměstnanců.

(Nález ze dne 18. října 1927 č. 17.924.)

V ě c : Josef J. v Ch. (adv. Dr. V. Magerstein z Prahy) proti ministerstvu zemědělství stran pensijních požitků.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : St-l byl od roku 1909, kdy panství N. bylo státem koupeno, převzat do služby státní. Dne 12. ledna 1919 byl statek převzat republ. čsl. a st-l vykonával službu až do 24. února 1919. St-l jest čsl. státním občanem. Podáním ze 26. července 1923 zažádal st-l u min. zeměd., aby byl dán do trvalé výslužby.

Žádost tato byla nař. rozhodnutím zamítnuta. — — — — —

O stížnosti uvažoval nss takto: Nař. rozhodnutím odepřen byl st-li nárok na odpočivné požitky proti čsl. republice mimo jiné i z toho důvodu, že st-l pozbyl svého místa a všech nároků na plat a výslužné pro sebe a své děti dle § 2 zák. ze 7. února 1919 č. 74 Sb., ježto nepodal přihlášku dle § 1 tohoto zákona. — St-l nepopírá, že přihlášku takovou nepodal, a namítá proti uplatněnému důvodu toliko, že zákon zmíněný se na něj nevztahuje, ježto se týká jedině oněch státních zaměstnanců, kteří v den vyhlášení tohoto zákona byli u státních úřadů, podniků nebo fondů v obvodu republiky čsl. ustanoveni jinou vládou než vládou čsl., kdežto st-l v kritický den (17. února 1919) již u státního úřadu ustanoven nebyl, byv již výměrem žal. úřadu z 21. ledna 1919, doručeným dne 6. února 1919, vyzván, aby službu předal. — Námitku tuto neshledal nss důvodnou.

Zákon č. 74/19 stanoví v §u 1, že všichni státní úředníci a trvale ustanovení zřízení býv. státu rak. a mocnářství rak.-uh., jakož i podniků a fondů těchto států, pokud v den vyhlášení tohoto zákona při státních úřadech, podnicích nebo fondech v obvodech čsl. republiky vyjma Slov. jinou vládou než republikou čsl. byli ustanoveni, zůstávají nadále státními zaměstnanci čsl. republiky, přihlásí-li se a vykonají-li